

Editorial

Ens fan rodar el cap ?

Ens fixem avui en tres tipus de persones. Ens pot servir per a tots; no és per gust. Tres tipus: l'home que té problemes, l'home que vol problemes, l'home que «li roda el cap».

A una persona li surten problemes, quan es troba davant de contradiccions; quan no pot o no és capaç de valorar entre dues coses ràpidament, sinó que ha de pensar. Els problemes, i ara està de moda, poden ser de caire intel·lectual, i llavors ha de pensar més. L'home que té problemes, essencialment pensa perquè veu les coses confusament.

Hi ha gent que, per la causa que sigui, creu que tota la vida ha d'estar marcada per problemes; per tant, a més a més dels que té (diguem-ne «espontàniament»), se'n crea d'altres. Aquestes persones també pensen molt, i estan marcades per la confusió, però en escala augmentada.

Com aquest segon tipus d'home, i de vegades com el primer, només ho poden arribar a ser les persones més o menys «sàvies», «elevades», etc.

Les persones normals (les que no sobresurten) es troben, davant d'això, amb uns punts de referència desorientadors; necessiten normes, exemples, i aquests no responen com voldrien; se'ls hi presenten amb postures contradictòries. Arriba un punt que la gent diu: «ens fan ballar el cap».

Des d'aquí podríem demanar a uns i aconsellar els altres. Demanar a la gent que té problemes que vagi amb precaució a l'hora d'expressar-los i voler passar-los als altres. A cada persona li vénen normalment problemes, d'una manera suficient, i més o menys se'ls va solucionant. Una arribada massiva de problemes per a ella artificials, que ella no ha descobert, pot fer-li, i l'hi fa moltes vegades, mal.

Cal dir a la gent normal que dintre d'un món, d'un ambient que sembla moltes vegades que ha perdut el punt d'orientació, compleixin el què en bona fe creguin que és el seu deure, pensant que hi ha una veritat, un bé i un mal.

Passa un EUROFESTIVAL

per Martí Suñol i Genís

Quatre cançons empataren en la final del Festival d'Eurovisió 1969 celebrada en el Palau Real de Madrid. El fet, en sí, és d'una importància mínima; però es dona el cas curiós que aquest esdeveniment ha centrat durant molts dies l'atenció de la majoria dels espanyols. Certament, des d'unes setmanes abans de la final, i fins bastants dies després, gairebé tots els comentaris que hom sentia en els llocs més diversos — a la perruqueria de senyores, a cal metge, al cafè, a l'oficina del Banc, en una reunió d'amics, etc.— giraven a l'entorn de diferents aspectes o fets del Festival d'Eurovisió.

Davant d'aquest fet és natural que ens preguntem: i tot això, per què? És que no hi ha entre nosaltres, en el nostre país i en la societat en la qual vivim, fets, circumstàncies o problemes més importants o interessants?

Hi ha hagut, en primer lloc, cal esmentar-ho per la seva capital importància, una escandalosa campanya propagandística, com si la pervivència i l'honor d'un país estigués en joc; talment semblava que el prestigi de la nació espanyola i dels seus ciutadans depengués exclusivament d'una cançó lleugera, de la seva intèrpret i de l'organització d'un acte social i audiovisual. Rellegint ara els diaris i revistes dels des anteriors a la final del Festival —tot recordant també els espais televisius que li foren dedicats— ens hauria de caure la cara de vergonya. Al marge de l'interès de TVE —òrgan oficial— i de les firmes discogràfiques i comercials que poguessin estar-hi estretament vinculades per interessos econòmics, la campanya propagandística semblava llançada per a fer oblidar tot el demés; per a massificar l'opinió i desterrar qualsevol inquietud o sentit crític. Hem recordat una mica aquella coneguda i banal frase de l'òpera «Marina» que diu: «A beber, a beber y apurar...» aplicant-la a la problemàtica del país. Vertaderament, molts espanyols han oblidat tot el que podia ser problema per a fer-se seu l'honor d'un Eurofestival gloriós: circumstància tristíssima, fet revoltant.

Molts potser pensaran que no n'hi ha per tant. Jo crec que n'hi ha per més. I no tan sols pel fet immoral del milió i mig amb que fou assegurat el famós vestit de Massiel, ni per haver tingut inutilitzat durant alguns mesos el Teatre Real mentre l'adequaven pel famós Festival, sinó per la radiografia que hem pogut contemplar de nosaltres mateixos i d'Espanya.

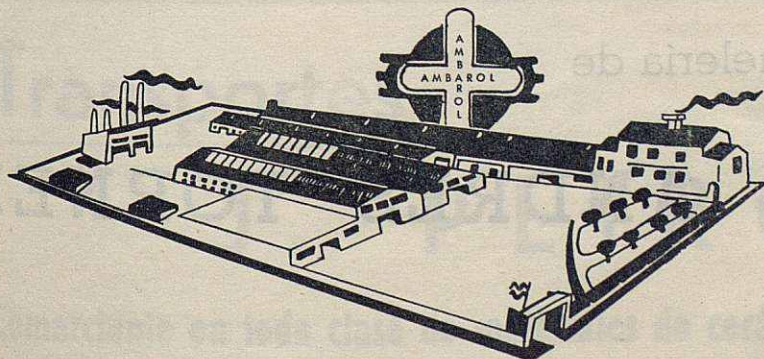
Ens ha estat possible poder comprovar que encara vivim en aquell estadi en el qual el preu que pot pagar-se a un torero, un futbolista, una cançó o un boxejador ens fan perdre el cap i vendre'ns l'ànima al diable. En canvi no ens els fan perdre una inversió econòmica o una posició moral i social ferma enfront de la defensa de la justícia o de la llibertat.

Continuem tenint sense resoldre molts problemes: el dels sub-normals, els del barraquisme o semi-barraquisme, el de les escoles en les barriades obreres i grans centres urbans, el dels transports públics, els d'una clara, justa i coherent política sanitària i tants d'altres. Si, d'acord, són problemes difícilíssims i molt costosos; amb l'import de l'Eurofestival no se'n hauria pogut resoldre cap. Però no es tracta d'una qüestió de xifres, sinó de posició mental, d'intenció, de responsabilitat.

I cal que tots ens adonem d'aquest fet. No protestem per una cançó, ni per un vestit; hi ha d'haver de tot en la mida justa. Protestem perquè es desorbiten els fets i la seva importància, i així es desvirtua el sentit de la vida humana. Molts es queixen, avui, que la vida no té sentit: tenen raó si la vida —i l'amor, i la pau, i la felicitat i la justícia— és el que volen ensenyar-nos a través de la propaganda que ens inunda.

Però la vida és una altra cosa, i l'home també. Molt al marge de les bajanades superficials de l'extraordinària organització d'un festival de cançons lleugeres.

La Garriga, Abril 1969

INDUSTRIAS AMBAROL S. A.

Fabricación de Barnices, Esmaltes, Pinturas

Exclusivista en Santa Eulalia de Ronsana:

DROGUERÍA MARTÍ (PINTOR)

LA SAGRERA

TELÉFONO 88